

Mål C-671/18

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

29 oktober 2018

Hänskjutande domstol

Sąd Rejonowy w Chełmnie (Polen)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

16 oktober 2018

Sökande:

Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

BESLUT

av den 16 oktober 2018

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział II Karny (Den regional domstolen i Chełm, avdelning II, brottmål, i sammansättning:

[utelämnas]

vid muntlig förhandling ...

[utelämnas]

angående erkännande av bötesstraff

har beslutat

I. att hänskjuta följande frågor om tolkningen av bestämmelserna i EU-rätten till Europeiska unionens domstol i enlighet med artikel 267 FEUF (konsoliderad version 2012: EUT C 326, s. 1):

1. Ska artikel 7.2 ii iii och artikel 20.3 i rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff (EUT L 76, s. 16), ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, s. 24) (nedan kallat rambeslutet) tolkas så, att en domstol får vägra att verkställa ett beslut av en annan myndighet än domstol i en utfärdande stat om den finner att delgivningen [av beslutet] har verkställts på ett sådant sätt att det påverkar en parts rätt till ett effektivt försvar vid en domstol?

2. Kan grunderna för vägran bland annat vara fastställandet av, trots de gällande delgivningsförfarandena i utfärdande staten och tidsfristerna för att överklaga det beslut som avses i artikel 1 a ii och iii i rådets rambeslut 2005/214/RIF, att den part som är bosatt i verkställande staten inte haft ett verkligt och effektivt tillfälle att försvara sina rättigheter under det administrativa förfarandet före rättegång med hänsyn till att vederbörande inte har fått [Orig. s. 2] tillräcklig tid att svara på meddelandet om bötesstraff på ett korrekt sätt?

3. Kan omfattningen av det rättsliga skyddet för personer mot vilka böter ska påföras i enlighet med artikel 3 i rådets rambeslut 2005/214/RIF bero på huruvida förfarandet för påförande av bötesstraff var ett administrativt förfarande, ett förfarande för förseelser eller ett brottmålsförfarande?

4. Mot bakgrund av de syften och principer som fastställs i rådets rambeslut 2005/214/RIF, bland annat i dess artikel 3, är sådana beslut verkställbara som fattas av andra myndigheter än domstolar och som utfärdas i enlighet med utfärdande statens lagstiftning, enligt vilken den person på vilken ett fordon är registrerat ansvarar för överträdelse av vägtrafikbestämmelser (det vill säga beslut som utfärdas uteslutande på grundval av uppgifter som erhållits inom ramen för ett gränsöverskridande utbyte av fordonsregistreringsdata och utan att det utförts någon undersökning i ärendet, inklusive fastställande av den faktiska gärningsmannen)?

II. Vilandeförklara målet enligt artikel 22 i Kodeks Postępowania Karnego (straffprocesslagen) [Orig. s. 3]

MOTIVERING

Tillämpliga bestämmelser

... [Artikel] 1 a ii och iii, artikel 3, artikel 7.2 i och iii samt artikel 20.3 i rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff (EUT L 76, s. 16), ändrat genom rådets

rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, s. 24) (nedan kallat rambeslutet).

1. Polsk rätt

Rambeslutet har genomförts i den polska Kodeks Postępowania Karnego (KPK) i kapitel 66b (artikel 611ff–611fm KPK).

I artikel 611 ff § 1 KPK föreskrivs följande:

”När en medlemsstat i Europeiska unionen, i detta avsnitt kallad ”den utfärdande staten”, ansöker om verkställighet av ett lagakraftvunnet beslut om bötesstraff ska beslutet verkställas av den regionala domstol inom vars domkrets den som gjort sig skyldig till överträdelsen har egendom eller inkomst, eller har sin permanenta eller tillfälliga hemvist. I detta kapitel avser begreppet bötesstraff

att den i beslutet nämnda gärningsmannen är skyldighet att betala

1) ett belopp som påföljd för överträdelsen; ...”

Enligt artikel 611 fg KPK gäller följande:

”Verkställighet av ett sådant beslut som avses i artikel 611ff § 1 kan vägras i följande fall:

1) det brott för vilket beslutet antogs inte utgör ett brott enligt polsk rätt, såvida brottet enligt lagstiftningen i det land som utfärdade beslutet inte är ett brott som anges i artikel 607 w eller ett brott enligt lagstiftningen i det land som utfärdade beslutet: ...

c) mot trafiksäkerhet

9) av innehållet i de intyg som avses i artikel 611 ff § 2 framgår att den person som berörs av beslutet, inte har blivit korrekt informerad om möjligheten och rätten att överklaga beslutet;

10) av innehållet i de intyg som avses i artikel 611 ff § 2 framgår att beslutet har meddelats i den tilltalades utvaro, såvida inte: ...

b) den tilltalade, efter att ha delgetts en kopia av beslutet med angivande av dennes rätt att i den utfärdande medlemsstaten begära genomförande av ett nytt domstolsförfarande i dennes närvaro angående samma sak samt angivande av frist och tillvägagångssätt avseende en sådan begäran, inte inom den föreskrivna fristen lämnat in en sådan begäran eller förklarat att han eller hon inte bestrider beslutet;

...

Artikel 116b § 1 i den polska lagen om förseelser har följande lydelse:

”Bestämmelserna i kapitel 66a och 66b i straffprocesslagen ska gälla i tillämpliga delar för en begäran som riktas till en medlemsstat i Europeiska unionen angående verkställighet av böter, påföljder i form av ytterligare gottgörelse eller ett beslut om rättegångskostnader avseende verkställighet av beslut om bötesstraff utfärdade av en domstol eller annan myndighet [Orig. s. 4] i en medlemsstat i Europeiska unionen.”

II. Bakgrund till tvisten

1. Genom en skrivelse av den 24 maj 2018 skickade Centraal Justitieel Incassobureau (nedan kallad CJIB) till Sąd Rejonowy w Chelmie (den regionala domstolen i Chelm, Polen) en begäran om erkännande och verkställighet av beslut av den 9 november 2017 ... om att ålägga Z.P. ett bötesstraff för överträdelse av vägtrafikbestämmelser. Till skrivelsen bifogades ett intyg som upprättats på polska, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 4 i rambeslutet och bötesbeslutet.
2. ... Överträdelsen fastställdes på grundval av fordonets registreringsnummer. Som framgår av beslutet är i Nederländerna i sådant fall den person ansvarig i vars namn fordonet är registrerat. ... CJIB utfärdade därför den 9 november 2017 ett beslut genom vilket den berörda personen påfördes 232,00 euro i böter. Beslutet överklagades inte till åklagaren och vann följaktligen laga kraft den 21 december 2017.
3. CJIB uppger sig vara en del av det nederländska justitie- och säkerhetsdepartementet och att den bland annat handhar indrivning av böter för överträdelser av vägtrafikbestämmelser. I det intyg som ingetts angavs även att personen i fråga hade haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål.
4. De nederländska myndigheterna skickade en första skrivelse (beslut) om böter till Z.P. på engelska. Skrivelsen innehåller ett antal anvisningar om möjligheten att upphäva beslutet och att överklagandet skulle inges senast den 21 december 2017. Datumet för överklagandet bestäms av poststämplingsdatumet. Dessutom ska det inte mottagits senare än en vecka från och med ovannämnda datum. I beslutet hänvisas även till relevanta delar av webbplatsen www.cjib.nl.
5. ... Z.P. ... förklarade [för den nationella domstolen] att han hade sålt fordonet med registreringsnummer CCH92KL år 2014 ... Han hade informerat försäkringsgivaren om försäljningen, men hade inte underrättat ... den myndighet som ansvarar för att föra in uppgifterna i det relevanta registret. ... Z.P. har ingett fordonsköpsavtalet i original och fakturan tillsammans med korrespondens från CJIB angående denna och andra bötesstraff som ålagts honom av samma myndighet under de föregående månaderna.
6. Z.P. förklarade för den hänskjutande domstolen att fram till dess att han hade mottagit kallelsen hade han inte varit medveten om att den korrespondens som

skickades till honom av de holländska myndigheterna var av officiell karaktär, eftersom vare sig skrivelsernas form eller innehåll var begripligt för honom. CJIB:s beslut om bötesstraff delgavs honom, men han kan inte ange datum för delgivning, eftersom han erhöll ett antal sådana skrivelser [Orig. s. 5] under flera månader ... Till stöd för sina påståenden ingav han till den hänskjutande domstolen korrespondensen från CJIB, som faktiskt hade delgetts honom både på polska (skrivelse om påförande av böter) och nederländska (förmodligen information om ökade påföljder vid sen betalning).

7. I enlighet med artikel 7.3 i rambeslutet begärde den hänskjutande domstolen upplysningar från de nederländska myndigheterna angående dagen för delgivning av beslutet om åläggande av böter. Av det lämnade svaret framgår att myndigheten i den utfärdande staten inte har uppgifter om dagen för delgivning.

[utelämnas]

III. Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till sakprövning

1. [utelämnas]
2. Tolkningsfrågan av rambeslutet kommer att vara av relevans för den hänskjutande domstolens avgörande, eftersom den måste kunna fastställa om det finns skäl för att vägra att verkställa ett beslut av en utländsk myndighet.

IV. Skäl för tolkningsfrågorna

1. I dom av den 14 november 2013 i mål C-60/12, Balaž, slog EU-domstolen fast att tillgång till en domstol med särskild behörighet i brottmål, i den mening som avses i rambeslutet, inte får underkastas villkor som gör detta omöjligt eller orimligt svårt. Domstolen påpekade också att en möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål kan, mot bakgrund av artikel 1 a iii i rambeslutet, föregås av en skyldighet att genomföra det administrativa förfarandet före rättegång. Det saknade betydelse för tillämpningen av artikel 1 a iii i rambeslutet att den berörda personen inte har överklagat och att det aktuella bötesstraffet därmed har vunnit laga kraft. Enligt denna bestämmelse är det nämligen tillräckligt att vederbörande ”har haft möjlighet” att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål. **[Orig. s. 6]**
2. I den domen tog domstolen emellertid inte upp frågan om de processuella garantier som måste finnas tillgängliga för berörda personer i det skede av förfarandet som föregår ärendets hänskjutande till en domstol med behörighet i brottmål för att de berörda personerna faktiskt ska anses ”ha haft möjlighet” att få fallet prövat inför en domstol.

3. Huruvida den berörda parten hade ”möjlighet att få fallet prövat” av en domstol i enlighet med artikel 1 a ii och iii i rambeslutet måste bedömas mot bakgrund av beslutets mål och principer.
4. Som särskilt framgår av artiklarna 1 och 6 i rambeslutet, samt skälen 1 och 2 till detsamma, har detta till syfte att inrätta ett effektivt system för gränsöverskridande erkännande och verkställighet av lagakraftvunna beslut om bötesstraff för fysiska eller juridiska personer som har gjort sig skyldiga till något av de brott som anges i artikel 5 i rambeslutet. Möjligheten att erkänna ett bötesstraff mot en person som, efter att ha delgivits avgörandet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning, inte begärt förnyad prövning eller överklagat beslutet inom den tillämpliga tidsramen infördes genom rådets rambeslut 2009/299/RIF av ändring av rambeslut 2005/214/RIF. Syftet med denna ändring var att stärka de processuella rättigheterna för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden, underlätta det straffrättsliga samarbetet och särskilt förbättra det ömsesidigt erkännandet av rättsliga avgöranden mellan medlemsstaterna.
5. De instrument som fastställs i rambeslutet bygger på principen om ömsesidigt erkännande, vilken utgör hörnstenen i det rättsliga samarbetet inom unionen [utelämnas]. Denna princip bygger på ömsesidigt förtroende för medlemsstaternas rättsordningar, särskilt erkännandet av att länderna respekterar de grundläggande rättigheterna och följer de principer som erkänns i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och i stadgan om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan). Detta gäller också för iakttagandet av internationella avtal i vilka medlemsstaterna är parter, särskilt Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen).
6. Principen om ömsesidigt erkännande, som ligger till grund för rambeslutets systematik, innebär att medlemsstaterna i princip är skyldiga att erkänna ett beslut om bötesstraff som har översänts i enlighet med artikel 4 i rambeslutet, utan att det uppställs några andra formaliteter, och de ska utan dröjsmål vidta alla åtgärder som krävs för dess verkställande.
7. Rambeslutet innehåller även bestämmelser som syftar till att skydda den berörda personens grundläggande rättigheter. Dessa är i huvudsak processuella garantier som gör det möjligt för den verkställande domstolen att vägra erkännande och verkställighet av ett avgörande under vissa omständigheter.
8. Grunderna för att vägra erkännande och verkställighet av ett avgörande ska tolkas strikt (se EG-domstolens dom av den 29 januari 2013, Radu, C-396/11, punkt 36 och där angiven rättspraxis). Domstolen i den verkställande staten får således endast vägra att erkänna och verkställa beslutet om åläggande av bötesstraff med stöd av någon av de grunder som anges i artikel 7.1 och 7.2 samt artikel 20.3 i rambeslutet, det vill säga när det intyg som avses i artikel 4 i rambeslut, vilket ska bifogas beslutet om bötesstraff, ger anledning att förmoda att det skett en kränkning av grundläggande rättigheter eller grundläggande rättsliga principer

enligt artikel 6 i FEU-fördraget (se dom av en 14 november 2013, Baláž, C-60/12, punkterna 28 och 31). [Orig. s. 7].

9. När den hänskjutande domstolen överför ovannämnda principer på förevarande mål, anser den att det finns en risk för ett åsidosättande av rätten till ett effektivt rättsmedel, det vill säga med anledning av en underlåtenhet att tillhandahålla tillräcklig tid för överklagande under det administrativa förfarandet före rättegång.
10. Det följer av fast praxis att rätten till ett effektivt rättsmedel är en grundläggande princip i unionsrätten, vilken stadfästs i artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen och bekräftas i artikel 47 i stadgan, samt följer av de konstitutionella traditioner som är gemensamma för medlemsstaterna (se EU-domstolens dom av den 3 december 1992, Oleificio Borelli/kommissionen, C-97/91, punkt 14, och dom av den 19 juni 2003, Eribrand, C-467/01, punkt 53).
11. I artikel 3 i rambeslutet, som bland annat hänvisar till artikel 6 i Europakonventionen samt artiklarna 47 och 48 i stadgan, syftar till att säkerställa att personer mot vilka ett förfarande om verkställighet av bötesstraff genomförs, tillförsäkras rättigheter som inte är teoretiska eller illusoriska utan som även i praktiken är verkningsfulla. Med tanke på att medlemsstaterna utgår ifrån att möjligheten att hänskjuta ärendet till domstol är avhängigt att alla administrativa rättsmedel har uttömts, förefaller det rimligt att anse att den berörda parten även i detta skede av förfarandet måste tillerkännas vissa minimigarantier som möjliggör ett effektivt utövande av denna rätt. Det kan nämligen inte uteslutas att det administrativa förfarandet före rättegång i den utfärdande staten är utformat på ett sådant sätt att den berörda personen inte eller under väsentligt begränsade förutsättningar har tillgång till domstolsprövning.
12. Den hänskjutande domstolen delar den åsikt som framgår av generaladvokaten E. Sharpstons förslag till avgörande i målet C-60/12, Baláž, (punkt 84), enligt vilken domstolen som verkställer böterna – för det fall den hyser tvivel angående huruvida de garantier som följer av grundläggande rättigheter har kränkts – är ansvarig för att göra lämpliga bestämmingar i detta avseende.
13. Domstolen i den stat som verkställer beslutet om bötesstraff ska således, eftersom beslutet utfärdats av en annan myndighet än en domstol, ha möjlighet att bedöma om beslutet respekterar de grundläggande rättigheterna och grundläggande rättsprinciper som fastställs i artikel 6 i fördraget, inklusive rätten att informeras på ett språk som den berörda parten förstår rörande detaljerna i och grunden för den påstådda gärningen; ges tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar samt ha rätt till adekvat rättshjälp eller få kostnadsfri tillgång till en tolk.
14. I samband med att målet prövas av den hänskjutande domstolen har frågeställningar uppkommit om den nederländska myndighetens sätt att delge bötesbeslutet och tidsfristen för att överklaga det till åklagaren. Skrivelsen till Z.P. upprättades den 9 november 2017 och tidsfristen för överklagande av beslutet fastställdes till den 21 december 2017. Skrivelsen delgavs genom att det

placerades i adressatens brevlåda. Tidsfristen för att överklaga beslutet räknades inte från det datum då skrivelsen faktiskt delgavs utan från det datum då den skickades av den nederländska myndigheten. Enligt de uppgifter som den hänskjutande domstolen erhållit är detta sätt att räkna tidsgränser för överklaganden och denna form av delgivning i överensstämmelse med lagstiftningen i den utfärdande staten.

15. Huvudsyftena med rambeslutet är att inrätta en effektiv mekanism för gränsöverskridande erkännande och verkställighet av lagakraftvunna domar. [utelämnas] Dessa syften får inte uppnås genom att på något sätt urholka ett faktiskt iakttagande av rätten till försvar för personer som är mottagare av ett beslut om böter. **[Orig. s. 8]** Det är därför nödvändigt, inte enbart för att säkerställa att adressaten faktiskt tar emot ett beslut om bötesstraff, utan även att den berörda personen fullt ut kan förstå innebörden och omfattningen av den gärning som utländska myndigheter lägger vederbörande till last, så att den berörda personen effektivt kan förbereda sitt försvar och göra gällande sina rättigheter i den medlemsstat som antog beslutet (EU-domstolen gjorde en analog bedömning i frågor som rör delgivning av handlingar i tvistemål; se dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 51 och där angiven rättspraxis).
16. Det ska dessutom påpekas att fristen för att inge ett överklagande, i enlighet med de principer som följer av rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, ska börja löpa från och med den dag då sökanden faktiskt har kunnat bekanta sig med ett rättsligt avgörande (se Europadomstolens dom av den 26 januari 2017, Ivanov och Ivashova mot Ryssland, CE:ECHR:2017:0126JUD000079714, § 57 och där angiven rättspraxis). Det förefaller följaktligen som om tidsfristen för överklagande i frågor som omfattas av rambeslutet ska löpa från delgivningsdagen snarare än datum för avsändandet.
17. Den hänskjutande domstolen anser att en korrekt delgivning av ett beslut om bötesstraff, särskilt när det gäller internationell delgivning, och i synnerhet när besluten utfärdas enligt det förfarande som är tillämpligt i förevarande mål, utgör det ett nödvändigt formellt krav som möjliggör ett effektivt utövande av rätten till försvar. I enlighet med artikel 19 FEU, som ger konkret uttryck för den i artikel 2 FEU förankrade respekten för de mänskliga rättigheterna, ankommer det på de nationella domstolarna och EU-domstolen att säkerställa det rättsliga skyddet för de rättigheter som enskilda tillerkänns enligt unionsrätten. Domstolar som verkställer bötesstraff som ålagts av en administrativ (annan myndighet än en domstol) myndighet har därför en särskild skyldighet att bedöma huruvida den person som ålagts ett bötesstraff inte var berövad vissa rättigheter.
18. Vidare påpekar den hänskjutande domstolen att några negativa slutsatser faktiskt inte kan dras av det faktum att adressaten av dokumenten inte inom den fastställda tidsfristen gjorde gällande åsidosättandena i samband med delgivningen, eftersom det inte är fastställt, med hänsyn till att det inte föreligger någon korrekt

delgivningshandling, att den berörda personen verkningsfullt skulle ha kunnat göra en sådan invändning.

19. Mot bakgrund av ovanstående anser den hänskjutande domstolen att artikel 7.2 i och iii jämförd med artikel 20.3 i rambeslutet ska tolkas så, att den tillåter en vägran att verkställa ett beslut om det konstateras att beslutet delgavs på ett sätt som kan strida mot rätten att effektivt överklaga beslutet under det administrativa förfarandet före rättegång (till exempel i administrativa förfaranden) och även direkt till berörd domstol.
20. Genom den tredje frågan vill den hänskjutande domstolen få fastställt om rådets rambeslut 2005/214/RIF tillåter olika behandling av personer mot vilka en ett bötesstraff ska erkännas beroende på huruvida förfarandet för fastställandet av bötesstraffet var ett administrativt förfarande, ett förfarande angående en förseelse eller ett brottmål.
21. Enligt artikel 5.1 omfattar rambeslutets tillämpningsområde lagöverträdelse som avser "beteende som står i strid mot vägtrafikbestämmelser". Den hänskjutande domstolen anser att vägtrafikförseelser inte är föremål för homogen behandling i de olika medlemsstaterna, eftersom vissa klassificerar sådana överträdelse som administrativa förseelser, medan andra behandlar dem som straffbara handlingar.
22. Följaktligen har parterna i förfarandet rätt till olika processuella garantier redan vid det stadium då bötesstraffen fastställs. I brottmål har den tilltalade [Orig. s. 9] i princip rätt till ett effektivt rättsmedel och tillgång till en opartisk domstol, rätt att presumeras vara oskyldig och rätt till försvar. Vid administrativa förfaranden uppfyller de beslut som utfärdats av administrativa myndigheter i allmänhet inte kraven i artikel 6 i Europakonventionen eller motsvarande krav i artiklar 47 och 48 i stadgan.
23. Den fjärde frågan syftar i huvudsak till att få fastställt huruvida den hänskjutande domstolen enligt artikel 20.3 i rambeslutet kan vägra att erkänna ett beslut utfärdat av en förvaltningsmyndighet och vägra att verkställa ett bötesstraff om det följer av beslutets innehåll som sådant att bötesstraffet ålades utan att någon utredning.
24. I förevarande fall ålades en person bosatt i en annan medlemsstat ett bötesstraff uteslutande på grundval av registreringsnumret för ett fordon och information som erhållits genom gränsöverskridande utbyte av uppgifter om fordonsregistrering. Beslutets innehåll visar att myndigheten inte vidtog någon åtgärd för att bestämma vem som faktiskt begick överträdelsen av vägtrafikbestämmelserna (hastighet) som låg till grund för bötesstraffet.
25. ... I artikel 1 b i rambeslutet anges ... att ett bötesstraff innebär en skyldighet att betala ett penningbelopp som utdömts som påföljd för ett brott. Straffrättsligt ansvar grundar sig på principen att skuld ska hänföras till förövaren av den aktuella gärningen. Enligt den hänskjutande domstolens uppfattning måste därför begäendet av en lagöverträdelse som avses i rambeslutet innebära en viss handling

eller underlåtenhet från gärningsmannens sida snarare än det förhållandet att vederbörande endast är registrerad som fordonsägare.

26. Enligt polsk rätt definieras hastighetsöverträdelser i kodeks wykroczeń (lag om förseelser). Den enda person som kan hållas ansvarig för en sådan lagöverträdelse är emellertid den person som har begått den, det vill säga föraren av fordonet som har brutit mot trafikreglerna. Om gärningsmannen inte är känd, begär myndigheten att den person som anges i det aktuella registret som ägare eller delägare i fordonet ska ange fordonets förare vid den tid då överträdelsern begicks.
27. Den gällande lagstiftningen i Nederländerna gör det otvivelaktigt lättare för nederländska myndigheter att påföra bötesstraff för lagöverträdelser som begås av förare av fordon som är registrerade i andra medlemsstater. Det medför emellertid att personer som är upptagna i det aktuella registret som fordonsägare blir ansvarig för trafikförseelser som begåtts med det fordonet oberoende av vem den egentliga gärningsmannen var.
28. Vidare bör det påpekas att en myndighet som inte är en domstol [utelämnas] inte tar hänsyn till ett antal omständigheter som kan vara relevanta för att avgöra huruvida den berörda personens tillgång till domstol är underställd villkor som gör det omöjligt eller orimligt svårt att utöva denna rättighet. Den enda informationen som finns tillgänglig för myndigheten är de angivna uppgifterna om namn, efternamn, adress och ålder för personen på vilken fordonet är registrerat. Myndigheten undersöker inte vem som faktiskt bryter mot vägtrafikbestämmelserna, huruvida fordonet hade flera ägare eller om personen på vilken fordonet är registrerat effektivt kan försvara sina rättigheter på grund av ålder, hälsa eller andra faktorer. **[Orig. s. 10].**
29. För övrigt bör det också påpekas att förfaranden som resulterar i att en förvaltningsmyndighet utfärdar ett sådant beslut som i det aktuella fallet innebär att det införs en ”ansvarspresumtion” – ett begrepp som är främmande i straffrätten – gentemot den person som i det aktuella registret anges som ägare till det fordon som användes för att begå lagöverträdelsern. Sådana förfaranden överlåter på den person som ålagts bötesstraff att visa, i administrativa och därefter i rättsliga förfaranden, att vederbörande inte var den som överträdde vägtrafikbestämmelserna. Det framgår nämligen av det beslut som skickades i det aktuella fallet att den person som ålagts bötesstraff, för att få beslutet upphävt, måste a) visa att en tredje part använde fordonet mot hans eller hennes vilja och ägaren rimligen inte kunde ha förhindrat detta b) visa att han eller hon hyrde fordonet i högst tre månader för affärsändamål, c) förete ett intyg som bekräftar att han eller hon inte längre är ägare eller användare av fordonet.
30. Den hänskjutande domstolen framhåller vidare att det framgår av EU-domstolens praxis att åtgärder för att förbättra trafiksäkerheten, vilka enligt den hänskjutande domstolens uppfattning otvivelaktigt innefattar åtgärder som syftar till gränsöverskridande verkställighet av böter för överträdelser av vägtrafikbestämmelser som åläggs fordonägarna i stället för de faktiska

lagöverträdarna, ingår i transportpolitiken och därför bör bedömas mot bakgrund av artikel 91.1 FEUF, eftersom de omfattas av begreppet ”åtgärder för att förbättra transportsäkerheten” i den mening som avses i den bestämmelsen snarare än mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 82.1 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom i det ovannämnda målet kommissionen/parlamentet och rådet, C-43/12, EU:C:2014:298, punkterna 47 och 48).

31. På samma sätt fastställs uttryckligen i skälen till Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/413 av den 11 mars 2015 om underlättande av gränsöverskridande informationsutbyte om trafiksäkerhetsrelaterade brott (EUT L 68, s. 9) att förbättrad trafiksäkerhet är ett av huvudmålen för unionens transportpolitik och ett viktigt inslag i den politiken är att konsekvent följa upp och utdöma påföljder för trafikbrott som begås i unionen och som allvarligt äventyrar trafiksäkerheten.
32. Den hänskjutande domstolen anser följaktligen att artikel 20.3 och artikel 3 i rambeslutet ska tolkas så, att domstolen i den stat som verkställer det bötesstraff som ålagts i samband med en överträdelse av vägtrafikbestämmelser, såsom avses i artikel 5.1 i rambeslutet, får vägra att verkställa bötesstraffet mot den person som beslutet gäller om det har utfärdats uteslutande på grundval av uppgifter som erhållits inom ramen för gränsöverskridande utbyte av fordonsregistreringsdata utan att det gjorts några andra fastställanden angående vem som faktiskt bryter mot vägtrafikbestämmelserna och under vilka omständigheter.

V. Sammanfattning

Bedömningen av om det finns skäl att vägra att erkänna beslutet beror på domstolens svar på ovanstående frågeställningar. Ett avgörande från EU-domstolen är således oumbärligt för att kunna avgöra målet vid den nationella domstolen.

Eftersom den hänskjutande domstolen har hänskjutit en begäran om förhandsavgörande har förfarandet vilandeförklarats enligt artikel 22 KPK.